

[Petra Petersen.]

ofrer for at skabe en sund slægt, sporer vi igen i færre sanatorier, færre hospitaler, mindre syge- og invalideforsorg.

Jeg gjorde ved behandlingen i 1946 opmærksom på dette og bad den daværende socialminister, nu afdøde Søren P. Larsen, om at fjerne de årsager, der forhindrede, at loven om skolebespisning udnyttedes, først og fremmest det sociale skel, der var sat mellem de børn, der kunne deltage i skolebespisningen, og dem, der ikke kunne deltage i den. Dernæst opfordrede jeg ministeren til at afskaffe afleveringen af margarinemærker til skolebespisningen. Da vi i februar 1948 havde loven til behandling igen, blev den ændret således, at alle børn kunne deltage i skolebespisningen, uden at der var trangsbetingelser tilstede, efter min mening et ualmindelig stort fremskridt. Jeg henstillede da ved første behandling af lovforslaget til vor nuværende højtærede socialminister at skaffe udvej for, at det nødvendige fedtstof til brug ved skolebespisningen udenom rationeringen blev skaffet til veje; dermed ville efter min mening den anden hindring for børnenes deltagelse i skolebespisningen være fjernet. Den højtærede minister lovede mig at tale med handelsministeren om muligheden derfor, og fra 1. oktober 1948 indførtes der fritagelse for aflevering af margarinemærker til skolebespisningen. Jeg kan kun være tilfreds med dette, og udviklingen har givet mig ret. Der har været en stor tilgang af deltagere til skolebespisningen, og jeg vil gerne takke den højtærede socialminister for, at han, selvom det ikke var for min skyld, øvede sin gode indflydelse på handelsministeren og så rigtigheden af, at skolebespisningen skulle udnyttes til gavn for Danmarks børn.

Jeg står ganske uforstående overfor den modstand, skolebespisningen har vakt hos ordførerne såvel i det andet høje ting som her i dette. De tre ærede medlemmer i det andet høje ting, fru Esther Malling Pedersen, Lisbet Hindsgaul og Anna Westergaard var utilfredse ligesom ordførerne her med undtagelse af det ærede medlem fru Erna Sørensen. Jeg forstår ikke rigtig, at det skulle spille nogen særlig stor rolle for vor samfundshusholdning, at der stilles fedtstof til rådighed for skolebespisningen udover

rationeringen. De tre ærede ordførere i det andet høje ting var enige om, at det var en himmelråbende uretfærdighed, at de børn, der deltog i skolebespisningen, fik mere margarine end andre børn. Vi må alle stå lige i rationeringen, hævdede ordførerne, og det ærede medlem fru Anna Westergaard erklærede, at det var et brud på rationeringsordningens grundprincip her i landet: at de forhåndenværende beholdninger skal fordeles uden klassehensyn af den ene eller anden art. Jeg har aldrig hørt noget af de ærede medlemmer udtale sig om den uretfærdige kødordning, vi har haft i flere år; den har været himmelråbende uretfærdig og har netop skaffet den bedrestillede del af befolkningen fordele. Men bortset fra dette er det i høj grad bybefolkningen, der har været forfordelt med hensyn til fedtstof, og det er i høj grad bybefolkningens børn, der deltager i skolebespisningen. Langt de fleste på landet har adgang til hjemmeslagtning og har dermed betydeligt mere fedtstof end folk i byerne. Langt de fleste på landet får også deres mælk fra stald. Da jeg for nogle måneder siden spurgte den højtærede handelsminister, om det ikke var muligt, at befolkningen igen kunne få mælken med den naturlige fedtprocent, svarede handelsministeren mig, at 80 pct. af befolkningen på landet får deres mælk fra stald, altså med den naturlige fedtprocent. Også her har børnene på landet en fordel fremfor børnene i byen.

Jeg kan heller ikke anerkende det, nogle af de ærede ordførere har sagt, at deltagelsen i skolebespisningen skyldes en slags begær efter at få fat i mere margarine, altså at man sender børnene derhen for at få mere margarine. Det er slet ikke tilfældet. Men det betyder en del for en familie med en 2—3 børn at kunne spare margarine hjemme; arbejderfamilierne har brug for alt det fedtstof, de kan få, det er naturligt, at arbejderne må bruge mere mad end de, der ikke har legemligt arbejde. Jeg synes, at skolebespisningens opgave er så stor, og at det er et så vigtigt spørgsmål, at man ikke kan diskutere, hvorvidt der skal skaffes flere margarinemærker til et barn eller ej. Jeg er derfor, som jeg har sagt det, den højtærede socialminister taknemlig for hans forståelse af denne vigtige opgave, som vi efter min mening ikke længere må betragte som